

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, 5 czerwca 2008 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Międzynarodowy przewóz osób autokarami i autobusami (przekształcenie) *I**

P6_TA(2008)0249

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych (przekształcenie) (COM(2007)0264 — C6-0147/2007 — 2007/0097(COD))

(2009/C 285 E/19)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0264),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 71 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0147/2007),
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 20 listopada 2007 r. zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 80 a i 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0037/2008),

1. zatwierdza wniosek Komisji z poniższymi poprawkami i po dostosowaniu do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej złożonej ze służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, str. 1.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

P6_TC1-COD(2007)0097

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 czerwca 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 561/2006 (przekształcenie)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuł 71,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Rady (EWG) nr 684/92 z dnia 16 marca 1992 r. w sprawie wspólnych zasad międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem ⁽⁴⁾ oraz rozporządzeniu Rady (WE) nr 12/98 z dnia 11 grudnia 1997 r. ustanawiającym warunki dostępu przewoźników nieposiadających siedziby w państwie członkowskim do transportu drogowego osób w państwie członkowskim ⁽⁵⁾ należy dokonać szereg istotnych zmian. Dla uproszczenia i zapewnienie przejrzystości rozporządzenia te należy przekształcić i połączyć w jedno rozporządzenie.
- (2) Ustanowienie wspólnej polityki transportowej pociąga za sobą między innymi ustalenie wspólnych zasad, mających zastosowanie do międzynarodowego drogowego przewozu osób oraz warunków dostępu przewoźników nieposiadających siedziby w państwie członkowskim do transportu krajowego w państwie członkowskim.
- (3) W celu zapewnienia spójnych ram prawnych dla międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem na terytorium Wspólnoty, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do wszystkich międzynarodowych przewozów na terytorium Wspólnoty. Przewóz z państw członkowskich do krajów trzecich nadal w szerokim zakresie regulują umowy dwustronne pomiędzy państwami członkowskimi a poszczególnymi krajami trzecimi. Dlatego niniejsze rozporządzenie nie powinno stosować się do tej części podróży na terytorium państwa członkowskiego, na którym zabrano lub na które dowieziono pasażerów, jeśli niezbędne umowy pomiędzy Wspólnotą a zainteresowanymi krajami trzecimi nie zostały zawarte. Powinno jednak stosować się na terytorium tranzytowego państwa członkowskiego.
- (4) Swoboda świadczenia usług stanowi podstawową zasadę wspólnej polityki transportowej i wymaga zagwarantowania przewoźnikom wszystkich państw członkowskich dostępu do międzynarodowych rynków transportowych bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce prowadzenia działalności.

⁽¹⁾ Dz.U. C 10 z 15.1.2008, str. 44.

⁽²⁾ Dz.U. C

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2008 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 74 z 20.3.1992, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 4 z 8.1.1998, str. 4.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

- (5) Międzynarodowy przewóz osób autokarem i autobusem powinien być uzależniony od posiadania licencji wspólnotowej. Przewoźnicy powinni być zobowiązani do posiadania w każdym pojeździe poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii licencji wspólnotowej w celu ułatwienia organom egzekwowania prawa skutecznej kontroli, szczególnie poza terytorium państwa członkowskiego, w którym przewoźnik ma siedzibę. Należy określić warunki wydawania licencji wspólnotowych, ich okresy ważności oraz szczegółowe zasady dotyczące korzystania z nich. Istnieje potrzeba ustalenia szczegółowych specyfikacji w odniesieniu do układu graficznego i innych elementów licencji wspólnotowej i jej poświadczonych kopii.
- (6) Należy ustalić elastyczne rozwiązania, z zastrzeżeniem niektórych warunków odnośnie specjalnych regularnych usług transportowych i niektórych usług okazjonalnych, w celu zaspokojenia zapotrzebowania rynku.
- (7) ***Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania ani do przewoźników mających dostęp jedynie do krajowego rynku autokarowych i autobusowych usług transportowych ani do licencji wydawanych im przez państwa członkowskie, w których przewoźnicy ci mają swoją siedzibę.***
- (8) Przy zachowaniu zasady udzielania zezwoleń na prowadzenie usług regularnych należy dokonać zmiany niektórych zasad, w szczególności jeśli chodzi o tryb udzielania zezwoleń.
- (9) Zezwolenia na wykonywanie usług regularnych należy od chwili obecnej wydawać, chyba że istnieją wyraźnie określone powody odmowy wydania zezwolenia, leżące po stronie wnioskodawcy. Uzasadniony powinien być tylko jeden powód odmowy związany z odnośnym rynkiem, a mianowicie fakt, że wykonywana usługa w poważny sposób wpływałaby na wykonalność porównywalnej usługi świadczonej w ramach zamówienia publicznego na usługi na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych.
- (10) Przewoźnicy nieposiadający siedziby w państwie członkowskim powinni być dopuszczeni do świadczenia niektórych usług krajowego transportu drogowego osób, mając na uwadze szczególny charakter każdego rodzaju usług.
- (11) Przepisy dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾ stosuje się w przypadku, gdy przy świadczeniu specjalnych usług regularnych przewoźnicy delegują pracowników, którzy pozostają w stosunku pracy z tymi przewoźnikami, z państw członkowskich, w których zwykle pracują.
- (12) W przypadkach dotyczących usług regularnych jedynie usługi regularne świadczone jako część międzynarodowych usług regularnych, wyłączając usługi miejskie i podmiejskie, powinny być otwarte dla przewoźników nieposiadających siedziby w państwie członkowskim, z zastrzeżeniem określonych warunków, w szczególności obowiązujących przepisów przyjmującego państwa członkowskiego.
- (13) Wskazane jest, aby państwa członkowskie udzielały sobie wzajemnej pomocy celem należytego stosowania niniejszego rozporządzenia.
- (14) Należy maksymalnie ograniczyć formalności administracyjne, nie likwidując jednak kontroli i kar, gwarantujących właściwe stosowanie i skuteczne egzekwowanie przepisów niniejszego rozporządzenia. W tym celu należy sprecyzować i udoskonalić istniejące przepisy dotyczące cofnięcia licencji wspólnotowej. Obowiązujące przepisy należy dostosować celem umożliwienia skutecznego karania poważnych naruszeń ■ popełnianych w **państwach członkowskich innych** niż państwo, w którym przewoźnik ma swoją siedzibę. Kary nie powinny mieć charakteru dyskryminującego i powinny być proporcjonalne do wagi naruszenia. Należy przewidzieć możliwość złożenia odwołania od każdej nałożonej kary.
- (15) Państwa członkowskie powinny wpisywać do swoich krajowych rejestrów przewoźników drogowych wszystkie popełnione przez przewoźników poważne naruszenia ■, które doprowadziły do nałożenia kary.

(1) Dz.U. L 18 z 21.1.1997, str. 1.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

- (16) W celu poprawy i ułatwienia wymiany informacji pomiędzy krajowymi organami państwa członkowskie powinny dokonywać wymiany istotnych informacji przy pomocy krajowych punktów kontaktowych ustanowionych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 z dnia ... [ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego] ⁽¹⁾.
- (17) Środki niezbędne dla wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽²⁾.
- (18) W szczególności Komisji powinny zostać przyznane uprawnienia wykonawcze w celu ustalenia wzorów pewnych dokumentów, które będą używane w procesie stosowania niniejszego rozporządzenia, a także w celu dostosowania załącznika I do postępu technicznego. Ponieważ środki te mają ogólny zakres i mają na celu zmianę nieistotnych elementów niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie || przez dodanie nieistotnych elementów, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (19) Ze względu na potrzebę skutecznego działania, zwykłe terminy przeprowadzenia procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą powinny zostać ograniczone do przyjęcia tych środków.
- (20) Państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne działania dla wykonania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w zakresie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar.
- (21) Ponieważ cele działania nie mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie w wystarczającym stopniu, a zatem, ze względu na skalę i skutki działania, mogą zostać w większym stopniu osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodne z zasadą pomocniczości, określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną tymże artykułem, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tych celów,
- (22) *W celu wspierania wyjazdów autokarowych dla turystów, szczególnie mających niskie dochody, oraz wspierania turystyki w regionach konieczne jest przywrócenie przepisu dotyczącego terminu 12 dni w odniesieniu do autokarowych podróży objazdowych zgodnie z wytycznymi Parlamentu Europejskiego zawartymi w ust. 78 jego rezolucji z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie nowej europejskiej polityki turystycznej: ku silniejszemu partnerstwu na rzecz turystyki w Europie ⁽³⁾. Z tego względu konieczna jest odpowiednia zmiana rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego ⁽⁴⁾.*

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do międzynarodowego przewozu osób autokarem i autobusem na terytorium Wspólnoty przez przewoźników zarobkowych lub pracujących na potrzeby własne, prowadzących działalność w państwie członkowskim zgodnie z jego ustawodawstwem, przy użyciu pojazdów zarejestrowanych w tym państwie członkowskim, które nadają się, ze względu na swoją konstrukcję i wyposażenie, do przewozu więcej niż dziewięciu osób, włączając kierowcę, i które są do tego celu przeznaczone, oraz do ruchu tych pojazdów pustych w związku z takim przewozem.

⁽¹⁾ Dz.U. L

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

⁽³⁾ *Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0575.*

⁽⁴⁾ *Dz.U. L 102 z 11.4.2006, str. 1.*

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Zmiana pojazdu lub przerwa w przewozie dla umożliwienia realizacji części podróży przy pomocy innego środka transportu nie ma wpływu na stosowanie niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku przewozu z państwa członkowskiego do kraju trzeciego i z powrotem, niniejsze rozporządzenie stosuje się do części podróży na terytorium dowolnego tranzytowego państwa członkowskiego. Rozporządzenia nie stosuje się do tej części podróży na terytorium państwa członkowskiego, na którym zabrano lub na które dowieziono pasażerów, jeśli niezbędna umowa między Wspólnotą a zainteresowanym krajem trzecim nie została zawarta.

3. Do czasu zawarcia umów, o których mowa w ust. 2, między Wspólnotą a zainteresowanymi krajami trzecimi, niniejsze rozporządzenie nie ma wpływu na przepisy dotyczące przewozu z państwa członkowskiego do kraju trzeciego i z powrotem, zawarte w umowach dwustronnych, podpisanych przez państwa członkowskie z tymi krajami trzecimi. Jednakże państwa członkowskie dostosowują te umowy w celu zapewnienia zgodności z zasadą niedyskryminacji między przewoźnikami Wspólnoty.

4. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do krajowego zarobkowego przewozu drogowego osób wykonywanego na podstawie zezwoleń tymczasowych przez przewoźnika nieposiadającego siedziby w danym państwie członkowskim, jak przewidziano w rozdziale V.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „*usługi regularne*” oznacza usługi polegające na przewozie osób w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, przy założeniu, że pasażerowie są zabierani na z góry określonych przystankach i dowożeni na z góry określone przystanki;
- b) „*specjalne usługi regularne*” oznacza regularne usługi, bez względu na to, przez kogo są organizowane, które polegają na przewozie określonych kategorii pasażerów z wyłączeniem innych pasażerów;
- c) „*usługi okazjonalne*” oznacza usługi, które nie wchodzą w zakres definicji usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych, oraz których główną cechą jest to, że dotyczą przewozu grup pasażerów utworzonych z inicjatywy zleceniodawcy lub samego przewoźnika;
- d) „*działalność transportowa prowadzona na potrzeby własne*” oznacza działalność prowadzoną w celach niekomercyjnych i niezarobkowych przez osoby fizyczne lub prawne, przy czym
 - działalność transportowa jest jedynie działalnością podrzędną dla takiej osoby fizycznej lub prawnej,
 - używane pojazdy są własnością tej osoby fizycznej lub prawnej lub zostały przez nią pozyskane na warunkach odroczonej płatności, lub są przedmiotem długoterminowej umowy leasingowej, oraz pojazdy te są prowadzone przez członka personelu osoby fizycznej lub osoby prawnej, lub przez samą osobę fizyczną;
- e) „*przewóz kabotażowy*” oznacza krajowy zarobkowy drogowy przewóz osób wykonywany tymczasowo przez przewoźnika w przyjmującym państwie członkowskim;
- f) „*przyjmujące państwo członkowskie*” oznacza państwo członkowskie, w którym przewoźnik prowadzi działalność, inne niż państwo członkowskie, w którym posiada on siedzibę;
- g) „*poważne naruszenie ■ wspólnotowych przepisów w zakresie transportu drogowego*” oznacza naruszenie, **które po wniesieniu sprawy do sądu mogłoby prowadzić** do utraty nieposzlakowanej opinii zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego].

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Artykuł 3

Swoboda świadczenia usług

1. Każdemu przewoźnikowi zarobkowemu, o którym mowa w art. 1, zezwala się, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, na wykonywanie usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych i usług okazjonalnych w zakresie przewozu autokarem i autobusem bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce prowadzenia działalności, jeżeli:
 - a) jest on upoważniony w państwie prowadzenia działalności do wykonywania przewozu autokarem i autobusem w formie usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych lub usług okazjonalnych, zgodnie z warunkami dostępu do rynku ustanowionymi w ustawodawstwie krajowym,
 - b) spełnia warunki ustanowione zgodnie ze wspólnotowymi przepisami dotyczącymi dopuszczenia do zawodu przewoźnika drogowego osób w transporcie krajowym i międzynarodowym,
 - c) spełnia wymagania prawne dotyczące norm przewidzianych dla kierowców i pojazdów, ustanowione w szczególności w dyrektywie Rady 92/6/EWG z dnia 10 lutego 1992 r. w sprawie montowania i zastosowania urządzeń ograniczenia prędkości w niektórych kategoriach pojazdów silnikowych we Wspólnocie ⁽¹⁾, dyrektywie Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiająca dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym ⁽²⁾ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/59/WE z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie wstępnej kwalifikacji i okresowego szkolenia kierowców niektórych pojazdów drogowych do przewozu rzeczy lub osób ⁽³⁾.
2. Każdemu przewoźnikowi pracującemu na potrzeby własne, o którym mowa w art. 1, zezwala się na wykonywanie usług transportowych określonych w art. 5 ust. 5, bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową i miejsce prowadzenia działalności, jeśli:
 - a) jest on upoważniony w państwie prowadzenia działalności do wykonywania przewozu autokarem i autobusem zgodnie z warunkami dostępu do rynku, przewidzianymi w ustawodawstwie krajowym,
 - b) spełnia wymagania prawne dotyczące norm przewidzianych dla kierowców i pojazdów, ustanowione w szczególności w dyrektywach 92/6/EWG, 96/53/WE i 2003/59/WE.

Rozdział II**Licencja wspólnotowa i dostęp do rynku**

Artykuł 4

Licencja wspólnotowa

1. Międzynarodowy przewóz osób autokarem i autobusem jest prowadzony z zastrzeżeniem posiadania licencji wspólnotowej wydanej przez właściwe organy państw członkowskich, w których prowadzona jest działalność.
2. Właściwe organy państwa członkowskiego siedziby wydają posiadaczowi oryginał licencji wspólnotowej, który jest przechowywany przez przewoźnika, oraz taką ilość poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii, jaka odpowiada liczbie pojazdów używanych do międzynarodowych przewozów pasażerskich i będących w dyspozycji posiadacza licencji wspólnotowej, bez względu na to czy stanowią one jego własność w całości, czy są w jego dyspozycji na przykład na mocy umów leasingu kapitałowego lub finansowego.

Licencja wspólnotowa i poświadczona za zgodność z oryginałem kopie odpowiadają wzorowi określonemu w załączniku I.

Są one opatrzone tłoczoną pieczęcią lub zwykłą pieczęcią organu wydającego, jak również oryginalnym podpisem oraz numerem seryjnym. Numer seryjny zaświadczenia dla kierowcy wpisuje się do krajowego rejestru elektronicznego przewoźników drogowych przewidzianego w art. 15 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego], jako część zbioru danych dotyczących przewoźnika.

⁽¹⁾ Dz.U. L 57 z 2.3.1992, str. 27. ||.

⁽²⁾ Dz.U. L 235 z 17.9.1996, str. 59.

⁽³⁾ Dz.U. L 226 z 10.9.2003, str. 4.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Komisja dostosowuje załącznik I do postępu technicznego. Ponieważ środki te mają na celu zmianę mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

3. Licencja wspólnotowa jest wystawiana na nazwę przewoźnika i jest nieprzenoszalna. Kopia licencji wspólnotowej poświadczona za zgodność z oryginałem znajduje się w pojeździe i jest okazywana na żądanie każdego upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych.

4. Licencja wspólnotowa jest wydawana na odnawialny okres pięciu lat.

Licencje wspólnotowe i poświadczone kopie wydane przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia obowiązują do dnia wygaśnięcia ich ważności.

5. Po złożeniu wniosku o wydanie licencji, i następnie przynajmniej co pięć lat od tego momentu, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność, sprawdzają, czy przewoźnik spełnia lub spełnia w dalszym ciągu warunki określone w art. 3 ust. 1.

6. W przypadkach gdy warunki, o których mowa w art. 3 ust. 1, nie są spełnione, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność, odmawiają w drodze decyzji wraz z uzasadnieniem wydania lub odnowienia licencji wspólnotowej, bądź ją cofają.

7. Państwa członkowskie gwarantują wnioskodawcy lub posiadaczowi licencji wspólnotowej prawo odwołania od decyzji dotyczącej odmowy wydania lub cofnięcia tej licencji, podjętej przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność.

8. Państwa członkowskie mogą zdecydować, że licencja wspólnotowa będzie również obowiązywać w odniesieniu do krajowej działalności transportowej.

Artykuł 5

Dostęp do rynku

1. Usługi regularne są powszechnie dostępne, z zastrzeżeniem, gdzie właściwe, obowiązku rezerwacji.

Usługi te wymagają zezwolenia zgodnie z przepisami rozdziału III.

Na regularny charakter usługi nie mają wpływu żadne zmiany warunków świadczenia usług.

Przy organizacji usług równoległych lub tymczasowych, obsługujących tych samych klientów co istniejące usługi regularne, przy nieobsługiwaniu niektórych przystanków i przy obsłudze dodatkowych przystanków w istniejących usługach regularnych obowiązują takie same zasady, jak w istniejących usługach regularnych.

2. Specjalne usługi regularne są świadczone na warunkach określonych w ust. 1. obejmują one:

- a) przewóz pracowników na trasie między domem i miejscem pracy;
- b) przewóz uczniów i studentów do instytucji edukacyjnej i powrót z tej instytucji.

Fakt, że usługi specjalne mogą być zróżnicowane w zależności od potrzeb użytkowników, nie ma wpływu na zaliczenie ich do regularnych usług.

Specjalne usługi regularne nie wymagają zezwolenia, jeśli są objęte umową zawartą pomiędzy organizatorem i przewoźnikiem.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

3. Usługi okazjonalne nie wymagają zezwolenia.

Jednakże organizacja usług równoległych lub tymczasowych porównywalnych z istniejącymi usługami regularnymi oraz służących tym samym osobom, podobnie jak te drugie wymaga zezwolenia zgodnie z procedurą określoną w rozdziale III.

Usługi okazjonalne nie przestają być usługami okazjonalnymi wyłącznie z powodu ich świadczenia w określonych odstępach czasu.

Usługi okazjonalne mogą być świadczone przez grupę przewoźników działających w imieniu tego samego przedsiębiorcy, a podróżni mogą skorzystać z połączenia na trasie u innego przewoźnika z tej samej grupy, na terytorium jednego z państw członkowskich.

Komisja ustala procedury przekazywania nazw takich przewoźników i punktów połączeń na trasie właściwym organom danego państwa członkowskiego. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

4. Puste przejazdy pojazdów w związku z transportem, o którym mowa w ust. 2 akapit trzeci i ust. 3, również nie wymagają zezwolenia.

5. Działalność w zakresie transportu prowadzona na własny rachunek jest zwolniona z jakiegokolwiek systemu zezwoleń, ale podlega systemowi zaświadczeń.

Zaświadczenia są wydawane przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym zarejestrowany jest pojazd, i są ważne na cały przejazd łącznie z tranzytem.

Komisja określa wzór certyfikatów. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

Rozdział III

Usługi regularne wymagające zezwolenia

Artykuł 6

Charakter zezwolenia

1. Zezwolenia są wydawane na nazwę przewoźnika. Nie są one przez niego przekazywane stronom trzecim. Jednakże przewoźnik, który otrzymał zezwolenie, może, za zgodą organu, o którym mowa w art. 7 ust. 1, świadczyć usługi przez podwykonawcę. W takim przypadku, w zezwoleniu zostaje wskazana nazwa przedsiębiorstwa i jego rola jako podwykonawcy. Podwykonawca spełnia warunki określone w art. 3 ust. 1.

W przypadku przedsiębiorstw zrzeszonych do celów świadczenia usług regularnych zezwolenie jest wydawane na nazwy wszystkich przedsiębiorstw. Zostaje ono przekazane przedsiębiorstwu zarządzającemu działalnością, natomiast pozostałe przedsiębiorstwa otrzymują kopie. W zezwoleniu wymienia się nazwy wszystkich przewoźników.

2. Okres ważności zezwolenia nie przekracza pięciu lat. Okres ten może zostać skrócony, na prośbę wnioskodawcy, bądź za wzajemną zgodą właściwych organów państw członkowskich, na których terytorium pasażerowie są zabierani bądź zostawiani.

3. W zezwoleniu wyszczególnione są następujące pozycje:

- a) rodzaj usługi;

- b) trasa usługi, szczególnie miejsce odjazdu i miejsce przeznaczenia;

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

- c) okres ważności zezwolenia;
 - d) przystanki oraz rozkład jazdy.
4. Komisja określa wzór zezwoleń. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.
5. Zezwolenie upoważnia posiadacza (posiadaczy) do świadczenia usług regularnych na terytorium wszystkich państw członkowskich, na którym przebiega trasa usług.
6. Przewoźnik wykonujący usługi regularne może wykorzystać dodatkowe pojazdy w przypadkach tymczasowych i wyjątkowych. **Informuje on państwo członkowskie, na terytorium którego znajduje się miejsce odjazdu, o powodach tej tymczasowej i wyjątkowej sytuacji.**

W takim przypadku przewoźnik gwarantuje, że następujące dokumenty znajdują się w pojeździe:

- a) kopia zezwolenia na świadczenie usług regularnych,
 - b) kopia umowy zawartej pomiędzy przewoźnikiem wykonującym usługi regularne i przedsiębiorstwem zapewniającym dodatkowe pojazdy lub dokument równoważny,
 - c) poświadczona za zgodność kopia licencji wspólnotowej wydanej przewoźnikowi wykonującemu usługi regularne.
7. **Państwa członkowskie mogą zwolnić z procedury udzielania zezwoleń transgraniczne usługi transportowe, które nie wykraczają poza obszar 50 km od granicy. Informują o tym Komisję i sąsiednie państwa.**

Artykuł 7

Składanie wniosków o zezwolenie

1. Wnioski o zezwolenie na świadczenie usług regularnych są składane do właściwych organów państwa członkowskiego, na którego terytorium znajduje się miejsce odjazdu.
2. Komisja określa wzór wniosków. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.
3. Osoby ubiegające się o zezwolenie dostarczają wszelkich informacji dodatkowych, jakie uznają za istotne lub jakie są wymagane przez organ wydający, w szczególności harmonogram kursów umożliwiające monitorowanie zgodności okresów prowadzenia i czasu odpoczynku z przepisami wspólnotowymi, oraz kopię licencji wspólnotowej upoważniającej do międzynarodowego zarobkowego drogowego przewozu osób, o których mowa w art. 4.

Artykuł 8

Procedura wydawania zezwoleń

1. Zezwolenia są wydawane w porozumieniu z organami wszystkich państw członkowskich, na terytorium których pasażerowie są zabierani bądź zostawiani. Organ wydający przekazuje takim organom - jak również właściwym organom państw członkowskich, przez których terytoria przebiega trasa, chociaż nie są tam zabierani ani zostawiani pasażerowie - kopię wniosku wraz z kopiami wszelkich innych istotnych dokumentów i ich oceną.
2. Właściwe organy państw członkowskich, których zgoda była wymagana, zawiadamiają organ wydający o swojej decyzji w sprawie wniosku w terminie dwóch miesięcy. Okres ten będzie liczony od daty otrzymania prośby o wydanie zgody, która widnieje na potwierdzeniu odbioru. Jeśli organ wydający nie otrzyma odpowiedzi w terminie dwóch miesięcy uważa się, że organy, do których wystąpiono o wydanie opinii, wyrażają zgodę, i organ wydający może wydać zezwolenie.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

3. Organ wydający podejmuje decyzję w sprawie wniosku w terminie **trzech miesięcy** od daty złożenia wniosku przez przewoźnika.
4. Zezwolenie jest wydawane, z wyjątkiem przypadków, gdy:
 - a) wnioskodawca nie jest w stanie świadczyć usługi będącej przedmiotem wniosku, korzystając ze sprzętu pozostającego w jego bezpośredniej dyspozycji;
 - b) w przeszłości wnioskodawca nie zastosował się do krajowych bądź międzynarodowych przepisów prawnych o transporcie drogowym, a w szczególności warunków i wymogów dotyczących zezwoleń na świadczenie usług pasażerskich na drogach międzynarodowych, lub popełnił poważne naruszenie przepisów prawnych odnośnie do bezpieczeństwa drogowego, szczególnie w odniesieniu do przepisów mających zastosowanie do pojazdów, prowadzenia pojazdów oraz czasu odpoczynku, **a naruszenia te doprowadziły do utraty nieposzlakowanej opinii, zgodnie z postanowieniami rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego];**
 - c) w przypadku wniosku o przedłużenie ważności zezwolenia nie zostały spełnione warunki zezwolenia;
 - d) Państwo członkowskie decyduje na podstawie szczegółowej analizy, że dana usługa poważnie wpłynęłaby na rentowność porównywalnej usługi świadczonej w ramach zamówienia publicznego na usługi o charakterze użyteczności publicznej, jak określono w rozporządzeniu (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego || ⁽¹⁾ na liniach bezpośrednio związanych z trasą usług drogowych.

Fakt, że przewoźnik oferuje ceny niższe niż inni przewoźnicy drogowi, albo fakt, że dane połączenie jest już obsługiwane przez innych przewoźników drogowych, nie stanowi uzasadnienia dla odrzucenia wniosku.

5. Organ wydający oraz właściwe organy wszystkich państw członkowskich biorące udział w procedurze w celu osiągnięcia zgody przewidzianej w ust. 1, mogą odrzucić wniosek jedynie z powodów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
6. Po zakończeniu procedury ustalonej w ust. 1-5 organ wydający wydaje zezwolenie lub oficjalnie odrzuca wniosek.

Decyzje o odrzuceniu wniosku określają powody, na jakich zostały oparte. Państwa członkowskie gwarantują, że przedsiębiorstwa transportowe mają możliwość złożenia zażalenia w przypadku, gdy ich wniosek został odrzucony.

Organ wydający informuje wszystkie organy, o których mowa w ust. 1, o swojej decyzji poprzez przekazanie im kopii każdego zezwolenia.

7. Jeśli procedura przewidziana dla osiągnięcia porozumienia, o którym mowa w ust. 1, nie pozwala organowi wydającemu na podjęcie decyzji w sprawie wniosku, sprawa może zostać przekazana do Komisji w terminie jednego miesiąca od daty poinformowania o negatywnej decyzji przez jedno państwo członkowskie lub więcej państw członkowskich, o których zgodę poproszono zgodnie z ust. 1.
8. Po konsultacji z zainteresowanymi państwami członkowskimi Komisja w terminie **dziesięciu tygodni** od otrzymania informacji od organu wydającego podejmuje decyzję, która wchodzi w życie po trzydziestu dniach od notyfikacji zainteresowanych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007, str. 1.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

9. Decyzja Komisji ma zastosowanie do czasu, kiedy zostanie osiągnięte porozumienie między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Artykuł 9

Przedłużenie ważności i zmiana zezwolenia

Artykuł 8 stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian do wniosków o przedłużenie ważności zezwoleń lub o zmianę warunków, na jakich świadczone muszą być usługi wymagające zezwolenia.

W przypadku niewielkich zmian w warunkach prowadzenia działalności, szczególnie przy dostosowaniu 1 częstotliwości wysokości opłat lub rozkładów jazdy, organ wydający obowiązany jest jedynie do przekazania innym zainteresowanym państwom członkowskim informacji dotyczącej zmiany.

Zainteresowane państwa członkowskie mogą wyrazić zgodę, aby organ wydający sam podejmował decyzje o zmianach warunków, na jakich świadczona jest usługa.

Artykuł 10

Utrata ważności zezwolenia

1. Nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, zezwolenie na wykonywanie usług regularnych traci ważność pod koniec okresu ważności lub w trzy miesiące od dnia, kiedy organ wydający otrzymał od posiadacza zezwolenia oświadczenie o zamiarze wycofania się ze świadczenia usługi. Takie oświadczenie zawiera odpowiednie przedstawienie powodów.

2. W przypadku, gdy zapotrzebowanie na daną usługę przestało istnieć, okres na złożenie oświadczenia przewidziany w ust. 1 wynosi jeden miesiąc.

3. Organ wydający informuje właściwe organy pozostałych zainteresowanych państw członkowskich o tym, że zezwolenie utraciło ważność.

4. Posiadacz zezwolenia notyfikuje użytkownikom korzystającym z jego usług o swoim wycofaniu się z miesięcznym wyprzedzeniem za pomocą właściwych ogłoszeń.

Artykuł 11

Zobowiązania przewoźników

1. Za wyjątkiem sytuacji, w których działa siła wyższa, przewoźnik wykonujący usługi regularne jest obowiązany, do czasu wygaśnięcia zezwolenia, do podjęcia wszelkich środków w celu zagwarantowania usług transportowych spełniających normy ciągłości, regularności i zdolności przewozowych, a także spełniania innych warunków, ustanowionych przez właściwe władze organ zgodnie z art. 6 ust. 3.

2. Przewoźnik ujawnia trasę przejazdu, przystanki, rozkład jazdy, wysokości opłat oraz warunki przewozu w sposób zapewniający łatwy dostęp do informacji dla wszystkich użytkowników.

3. Nie naruszając przepisów rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, zainteresowane państwa członkowskie mają możliwość, na mocy wspólnego porozumienia i w porozumieniu z posiadaczem zezwolenia, wprowadzać zmiany do warunków prowadzenia działalności, regulujących wykonywanie usług regularnych.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Rozdział IV**Usługi okazjonalne i inne usługi niewymagające zezwolenia**

Artykuł 12

Dokumenty kontrolne

1. Usługi okazjonalne są wykonywane na podstawie formularza podróży z wyjątkiem usług, o których mowa w art. 5 ust. 3 akapit drugi.
2. Przewoźnik wykonujący usługi okazjonalne wypełnia formularz podróży przed każdą podróżą.
3. Formularz podróży zawiera co najmniej następujące informacje:
 - a) rodzaj usługi;
 - b) główna trasa podróży;
 - c) przewoźnicy zaangażowani w wykonanie usługi.
4. Komisja określa wzór formularza podróży oraz sposób jego stosowania. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

Komisja i państwa członkowskie podejmują kroki w celu przyjęcia wymaganych środków zapewniających dostosowanie najpóźniej do dnia 1 stycznia 2010 r. przepisów dotyczących formularza podróży, które mają swoje źródło w innych porozumieniach z krajami trzecimi, do przepisów niniejszego rozporządzenia.

5. Książki formularzy podróży są dostarczane **sprawnie i w przyjazny dla użytkownika sposób** przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo transportowe ma siedzibę, lub przez instytucje wyznaczone przez te organy.
6. Komisja określa wzór książki formularza podróży oraz sposób jego stosowania. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.
7. W przypadku specjalnych usług regularnych, o których mowa w art. 5 ust. 2 akapit trzeci, dokument umowy lub jego poświadczona za zgodność z oryginałem kopia służy za dokument kontrolny.

Artykuł 13

Wycieczki lokalne

W ramach międzynarodowych usług okazjonalnych przewoźnik może wykonywać usługi okazjonalne (wycieczki lokalne) w państwie członkowskim innym niż to, w którym prowadzi działalność.

Usługi takie są przeznaczone dla pasażerów ■ przewożonych uprzednio przez tego samego przewoźnika w ramach jednej z usług międzynarodowych, wymienionych w akapicie pierwszym. Muszą oni być przewożeni tym samym pojazdem lub innym pojazdem, należącym do tego samego przewoźnika lub grupy przewoźników.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Rozdział V

Kabotaż

Artykuł 14

Zasada

1. Każdy przewoźnik, który odpłatnie świadczy usługi transportu drogowego osób oraz który posiada licencję wspólnotową, jest dopuszczony, na mocy warunków ustanowionych w niniejszym rozdziale oraz bez dyskryminacji ze względu na przynależność państwową przewoźnika lub miejsce prowadzenia działalności, do wykonywania przewozów kabotażowych, jak określono w art. 15.

2. Poświadczona za zgodność z oryginałem kopia licencji wspólnotowej jest przechowywana w pojeździe i jest okazywana na żądanie upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych.

Artykuł 15

Zezwolenie na wykonywanie przewozów kabotażowych

Zezwala się na wykonywanie przewozów kabotażowych dla następujących usług:

- a) specjalne usługi regularne, pod warunkiem, że są one objęte umową zawartą między organizatorem a przewoźnikiem;
- b) usługi okazjonalne;
- c) usługi regularne wykonywane przez przewoźnika nieposiadającego siedziby w przyjmującym państwie członkowskim, w prowadzeniu międzynarodowych usług regularnych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem z wyjątkiem usług transportowych spełniających potrzeby ośrodków miejskich lub zespołów miejskich oraz potrzeby transportowe między nimi a obszarami okolicznymi. Wykonywanie przewozów kabotażowych nie odbywa się niezależnie od takich usług międzynarodowych.

Artykuł 16

Przepisy dotyczące przewozów kabotażowych

1. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów wspólnotowych, wykonywanie przewozów kabotażowych, o których mowa w art. 15 podlega przepisom ustawowym, wykonawczym i administracyjnym obowiązującym w przyjmującym państwie członkowskim w odniesieniu do następujących dziedzin:

- a) warunków dotyczących umów transportowych;
- b) obciążeń i rozmiarów pojazdów drogowych; takie obciążenia i rozmiary mogą, tam, gdzie to stosowne, przekraczać te stosowane w Państwie członkowskim miejsca prowadzenia działalności przez przewoźnika, ale nie mogą w żadnych okolicznościach przekraczać norm technicznych ustanowionych w świadectwie zgodności;
- c) wymagań dotyczących przewozu niektórych kategorii pasażerów, a mianowicie uczniów, dzieci i osób o ograniczonej sprawności ruchowej;
- d) czasu prowadzenia pojazdu i czasu odpoczynku;
- e) VAT (podatku od towarów i usług) od usług transportowych; ujednolicona podstawa wymiaru podatku stosuje się do usług określonych w art. 1 niniejszego rozporządzenia;
- f) **w przypadku delegowania pracowników jak określono w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 96/71/WE.**

Waga i wymiary, o których mowa w lit. b), mogą, w razie potrzeby, zostać przekroczone ponad te stosowane w państwie członkowskim, w którym przewoźnik prowadzi działalność, jednak w żadnym przypadku nie mogą przekroczyć limitów ustalonych przez przyjmujące państwo członkowskie dla ruchu krajowego lub technicznej charakterystyki podanej w świadectwach, o których mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 96/53/WE.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

2. Z zastrzeżeniem odmiennych przepisów w prawodawstwie wspólnotowym wykonywanie przewozów kabotażowych, które tworzą część usług transportowych przewidzianych w art. 15 lit. c), podlega przepisom ustawowym, wykonawczym i administracyjnym obowiązującym w przyjmującym państwie członkowskim, odnoszącym się do zezwoleń, procedur przetargowych, obsługiwanych tras oraz regularności, ciągłości i częstotliwości usług, jak również rozkładów jazdy.
3. Normami technicznymi dotyczącymi konstrukcji i wyposażenia, które muszą spełniać pojazdy wykorzystywane do wykonywania przewozów kabotażowych, są te ustanowione dla pojazdów włączonych do ruchu w transporcie międzynarodowym.
4. Krajowe przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, o których mowa w ust. 1 i 2 są stosowane przez państwa członkowskie do przewoźników nieposiadających siedziby w państwie członkowskim na takich samych warunkach, które nałożono na ich obywateli, tak aby zapobiegać wszelkiej dyskryminacji ze względu na przynależność państwową lub miejsce prowadzenia działalności.

Artykuł 17

Dokumenty kontrolne w przewozach kabotażowych

1. Przewozy kabotażowe w formie usług okazjonalnych wykonywane są na podstawie dokumentu kontrolnego - formularza podróży, o którym mowa w art. 12, który musi być przechowywany w pojeździe i okazany na żądanie upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych.
 2. W formularzu podróży podaje się następujące informacje:
 - a) miejsca wyjazdu i przyjazdu w ramach usługi;
 - b) datę wyjazdu i datę zakończenia usługi.
 3. Formularze podróży są przekazywane w książkach, o których mowa w art. 12, poświadczonych przez właściwy organ lub agencję w państwie członkowskim prowadzenia działalności. Wzór książki formularzy przejazdu jest przyjęty przez Komisję zgodnie z procedurą określoną w art. 8.
 4. W przypadku specjalnych usług regularnych umowa zawarta między przewoźnikiem a organizatorem transportu lub poświadczona za zgodność z oryginałem kopia umowy służy jako dokument kontrolny.
- Jednakże formularz podróży jest wypełniany w formie miesięcznego zestawienia.
5. Formularze podróży są zwracane właściwemu organowi lub agencji w państwie członkowskim prowadzenia działalności zgodnie z procedurami określonymi przez ten organ lub agencję.

Artykuł 18

Środki bezpieczeństwa

1. *W przypadku poważnego zakłócenia krajowego rynku transportu na danym obszarze geograficznym, spowodowanego lub wzmożonego przez kabotaż, każde państwo członkowskie może zwrócić się do Komisji w celu przyjęcia środków ochronnych i przekazuje Komisji niezbędne informacje oraz notyfikuje jej środki, które zamierza podjąć w odniesieniu do przewoźników mających stałą siedzibę w państwie członkowskim.*
2. *Do celów ust. 1:*
 - „poważne zakłócenie krajowego rynku transportowego na danym obszarze geograficznym” oznacza wystąpienie specyficznych na tym rynku problemów powodujących poważną i potencjalnie trwałą nadwyżkę podaży nad popytem, z którą wiąże się zagrożenie finansowej równowagi i przetrwania licznych przewoźników wykonujących drogowy transport pasażerski;
 - „obszar geograficzny” oznacza obszar obejmujący część lub całe terytorium państwa członkowskiego, włączając także część lub całe terytorium innego państwa członkowskiego.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

3. Komisja bada sytuację i, po konsultacji z komitetem doradczym, o którym mowa w art. 27, decyduje w ciągu jednego miesiąca od otrzymania odpowiedniego wniosku państwa członkowskiego, czy środki ochronne są niezbędne, oraz przyjmuje je, jeśli są niezbędne. Środki wprowadzone zgodnie z niniejszym artykułem pozostają w mocy przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, z możliwością jednorazowego przedłużenia. Komisja niezwłocznie zawiadamia państwa członkowskie oraz Radę o wszelkich decyzjach podjętych na podstawie niniejszego ustępu.

4. Jeżeli Komisja postanawia o podjęciu środków ochronnych dotyczących jednego lub więcej państw członkowskich, właściwe władze są zobowiązane do podjęcia środków o równoważnym zakresie w odniesieniu do przewoźników mających stałą siedzibę w państwie członkowskim i powiadamia o tym Komisję. Środki te wchodzi w życie najpóźniej w chwili, w której wchodzi w życie środki podjęte przez Komisję.

5. Każde państwo członkowskie może przedstawić decyzję, o której mowa w ust. 3, Komisji Wspólnocie w terminie 30 dni po jej ogłoszeniu. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną w ciągu 30 dni od przekazania decyzji przez państwo członkowskie lub w przypadku, gdy więcej niż jedno państwo członkowskie postąpiło tak samo, od dokonania pierwszego przekazania, może podjąć decyzję odmienną.

Ograniczenia w czasie ustanowione w ust. 3 mają zastosowanie do decyzji Rady. Właściwe organy zainteresowanych państw członkowskich są zobowiązane do podjęcia środków o równoważnym zakresie w odniesieniu do przewoźników mających stałą siedzibę na ich terytorium; zawiadamiają o nich Komisję. Jeżeli Rada nie podejmie decyzji w terminie przewidzianym w akapicie drugim, decyzja Komisji staje się ostateczna.

6. W przypadku gdy Komisja uzna, iż środki określone w ust. 3 mają zostać przedłużone, przedkłada wniosek Radzie, która podejmuje decyzję w tej sprawie większością kwalifikowaną.

Rozdział VI

Kontrole i kary

Artykuł 19

Bilety transportowe

1. Przewoźnicy wykonujący usługi regularne, z wyłączeniem specjalnych usług regularnych wystawiają bilet transportowy, indywidualny lub zbiorowy, który wskazuje:

- a) miejsce wyjazdu i miejsce przeznaczenia, a także, tam gdzie właściwe, podróż powrotną,
- b) okres ważności biletu,
- c) cenę transportu.

2. Bilet transportowy przewidziany w ust. 1 jest okazywany na żądanie każdego upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych.

Artykuł 20

Kontrola na drogach i w przedsiębiorstwach

1. Zezwolenie lub dokument kontrolny są przechowywane w pojeździe i okazywane na żądanie każdego upoważnionego funkcjonariusza służb kontrolnych.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

2. Przewoźnicy obsługujący autokary i autobusy w międzynarodowym transporcie osób są obowiązani dopuszczać wszelkie inspekcje zmierzające do zapewnienia prawidłowego wykonywania usług przewozowych, szczególnie w odniesieniu do czasu prowadzenia pojazdów i czasu odpoczynku. W związku z wykonywaniem niniejszego rozporządzenia upoważnieni funkcjonariusze służb kontrolnych są uprawnieni do:

- a) sprawdzania ksiąg i innych dokumentów, dotyczących działalności przedsiębiorstw transportowych;
- b) sporządzania kopii lub wyciągów z ksiąg i dokumentów na miejscu;
- c) dostępu do wszystkich lokali, terenów i pojazdów przedsiębiorstwa;
- d) żądania udostępnienia wszelkich informacji zawartych w księgach, dokumentacji i bazach danych.

Artykuł 21

Wzajemna pomoc

Państwa członkowskie wspomagają się w stosowaniu niniejszego rozporządzenia. Dokonują one wymiany informacji poprzez krajowe punkty kontaktowe ustanowione zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr .../2008 [ustanawiającego wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego].

Artykuł 22

Cofnięcie licencji wspólnotowej i zezwolenia

1. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przewoźnik ma swoją siedzibę, cofają licencję wspólnotową przewidzianą w art. 4, jeśli posiadacz licencji:

- a) nie spełnia już warunków określonych w art. 3 ust. 1,
- b) podał niedokładne informacje dotyczące danych wymaganych do wydania licencji wspólnotowej.

2. Organ wydający cofa zezwolenie, jeśli posiadacz zezwolenia przestał spełniać warunki, na podstawie których zezwolenie zostało wydane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, szczególnie jeśli wymaga tego państwo członkowskie, w którym przewoźnik prowadzi działalność. Organ zawiadamia o tym niezwłocznie właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego.

Artykuł 23

Karanie naruszeń przez państwo członkowskie siedziby

1. W przypadku poważnego naruszenia ■ wspólnotowych przepisów w zakresie transportu drogowego, popełnionych lub stwierdzonych w dowolnym państwie członkowskim, w szczególności przepisów stosujących się do pojazdów, prowadzenia oraz odpoczynku kierowców, oraz w przypadku świadczenia bez zezwolenia usług równoległych bądź tymczasowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit czwarty, właściwe organy państwa członkowskiego siedziby przewoźnika, który dokonał naruszenia, udzielają upomnienia i mogą, między innymi, nałożyć następujące kary administracyjne:

- a) tymczasowe lub stałe cofnięcie określonych lub wszystkich poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii licencji wspólnotowej;
- b) tymczasowe lub stałe cofnięcie licencji wspólnotowej;
- c) **kary pieniężne.**

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Takie kary są ustalane przy uwzględnieniu wagi naruszenia dokonanego przez posiadacza licencji wspólnotowej oraz przy uwzględnieniu całkowitej liczby posiadanych kopii poświadczonych za zgodność w związku z jego międzynarodowymi usługami transportowymi.

2. Właściwe organy państw członkowskich zabraniają przewoźnikowi wykonywania na swym terytorium międzynarodowych usług przewozu osób na mocy niniejszego rozporządzenia, **w przypadku poważnego naruszenia** wspólnotowych przepisów w zakresie transportu drogowego **i po wydaniu ostatecznej decyzji po wyczerpaniu wszelkich prawnych środków odwoławczych dostępnych przewoźnikowi**, szczególnie w odniesieniu do zasad mających zastosowanie do pojazdów, czasu prowadzenia pojazdów i czasu odpoczynku dla kierowców. Organy informują o tym niezwłocznie właściwe organy zainteresowanego państwa członkowskiego.

3. **Jeżeli stwierdzono popełnienie poważnego naruszenia** w przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1, właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przewoźnik ma swoją siedzibę, **decydują jaki rodzaj kary zostanie nałożony na** danego przewoźnika. Informują one właściwe organy państwa członkowskiego, w którym stwierdzono naruszenia, tak szybko jak to możliwe, a najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od otrzymania informacji o naruszeniu, które z kar przewidzianych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu zostały nałożone. Jeśli nie było możliwe nałożenie tych kar, organy podają przyczyny.

4. Właściwe organy uwzględniają wszelkie kary już nałożone w państwie członkowskim, w którym stwierdzono naruszenia, oraz zapewniają, aby całość nałożonych na przewoźnika kar była proporcjonalna do karanych naruszeń.

W przypadku, o którym mowa w art. 24 ust. 1, kara nałożona przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorca ma swoją siedzibę, po konsultacji z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego, może objąć cofnięcie zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego.

5. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przewoźnik ma siedzibę, mogą również, zgodnie ze swoim prawem krajowym, wnieść sprawę przeciwko danemu przewoźnikowi przed właściwy sąd krajowy. Informacja o tym przekazywana jest właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego.

6. Państwa członkowskie zapewniają prawo do odwołania się przez przewoźników od kar administracyjnych nałożonych na nich zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 24

Karanie naruszeń przez przyjmujące państwo członkowskie

1. W przypadku, gdy właściwe organy państwa członkowskiego są świadome istnienia poważnego naruszenia niniejszego rozporządzenia lub wspólnotowych przepisów w zakresie transportu drogowego, ze strony przewoźnika nieposiadającego tam siedziby, państwo członkowskie, na którego terytorium naruszenie zostało stwierdzone, przekazuje możliwie jak najszybciej, lecz najpóźniej w terminie jednego miesiąca od otrzymania informacji o naruszeniu, właściwym organom państwa członkowskiego, w którym przewoźnik ma siedzibę, następujące informacje:

- a) opis naruszenia oraz datę i godzinę jego dokonania;
- b) kategorię, rodzaj oraz wagę naruszenia;
- c) nałożone i wyegzekwowane kary.

Właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą zażądać od właściwych organów państwa członkowskiego siedziby przewoźnika nałożenia kar administracyjnych zgodnie z art. 23.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

2. Niezależnie od możliwości skierowania do sądu sprawy karnej, przyjmujące państwo członkowskie może nałożyć kary na przewoźników nieposiadających siedziby w państwie członkowskim, którzy naruszyli niniejsze rozporządzenie albo uregulowania wspólnotowe lub krajowe przepisy dotyczące transportu na jego terytorium, w ramach wykonywania przewozów kabotażowych. Kary nakładane są na zasadach niedyskryminacyjnych oraz mogą między innymi obejmować ostrzeżenie lub, w przypadku poważnego naruszenia **■**, tymczasowy zakaz wykonywania przewozów kabotażowych na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, w którym dokonano naruszenia **lub nałożenie kary pieniężnej**.

3. Państwa członkowskie zapewniają prawo do odwołania się przez przewoźników od kar administracyjnych nałożonych na nich zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 25

Wpis do rejestru krajowego

Państwa członkowskie zapewniają wpisanie do krajowego rejestru przewoźników prowadzących działalność zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr .../2008 [ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków, które należy spełnić, aby wykonywać zawód przewoźnika drogowego] wszystkich poważnych naruszeń **■** przepisów wspólnotowych w zakresie transportu drogowego przez przewoźników prowadzących działalność na ich terytorium, które doprowadziły do nałożenia kar przez państwo członkowskie, jak również wpisanie nałożonych kar. Wpisy do rejestru odnoszące się do cofnięcia tymczasowo lub na stałe licencji wspólnotowej pozostają w bazie danych przez okres przynajmniej dwóch lat.

Rozdział VII

Wykonanie

Artykuł 26

Porozumienia między państwami członkowskimi

1. Państwa członkowskie mogą zawierać dwustronne i wielostronne porozumienia, dotyczące dalszej liberalizacji usług wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia, szczególnie odnośnie do systemu zezwoleń i uproszczenia bądź likwidacji dokumentów kontrolnych.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich porozumieniach, zawartych zgodnie z ust. 1.

Artykuł 27

Komitet

1. Komisję wspiera komitet ustanowiony na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urzędów rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym ⁽¹⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5a ust. 1 do 4 i ust. 5 lit. b) oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Terminy określone w art. 5a ust. 3 lit. c), ust. 4 lit. b) i **||** lit. e) decyzji 1999/468/WE wynoszą jeden miesiąc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 370 z 31.12.1985, str. 8.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Artykuł 28

Kary

Państwa członkowskie określają zasady nakładania podejmują środki szczególnie w zakresie instrumentów kontroli oraz systemu kar stosującego się stosowane do naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i przyjmują wszystkie niezbędne kroki środki w celu zapewnienia ich wykonywania zastosowania tych kar. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne oraz odstraszające. Państwa członkowskie informują Komisję o stosownych tych środkach najpóźniej do w okresie do ... (*), a także bezzwłocznie oraz informują o wszelkich późniejszych zmianach, tak szybko jak tylko będzie to możliwe.

Państwa członkowskie zapewniają stosowanie wszystkich takich środków bez dyskryminacji, że wszystkie takie środki nie mają charakteru dyskryminującego ze względu na przynależność państwową przewoźnika lub jego siedzibę miejsce prowadzenia działalności.

Artykuł 29

Sprawozdawczość

1. Każdego roku do dnia 31 stycznia państwa członkowskie informują Komisję o liczbie zezwoleń na wykonywanie usług regularnych wydanych w poprzednim roku oraz o całkowitej liczbie zezwoleń na wykonywanie usług regularnych ważnych na końcu tego okresu sprawozdawczego. Informacja ta podawana jest oddzielnie dla każdego kraju przeznaczenia, w którym wykonywana jest usługa regularna. Państwa członkowskie również przekazują Komisji dane dotyczące wykonywania przewozów kabotażowych w formie specjalnych usług regularnych i usług okazjonalnych wykonanych podczas okresu sprawozdawczego przez przewoźników mających stałą siedzibę w tych państwach.

2. Każdego roku do dnia 31 stycznia właściwe organy w przyjmującym państwie członkowskim przesyłają Komisji dane statystyczne dotyczące liczby zezwoleń wydanych na wykonywanie przewozów kabotażowych w formie usług regularnych, o których mowa w art. 15 lit. c).

3. Komisja określa wzór tabeli, którą należy stosować do przekazywania danych statystycznych, o których mowa w ust. 2. Ponieważ środki te mają na celu uzupełnienie mniej istotnych elementów niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się je zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 27 ust. 2.

4. Państwa członkowskie informują Komisję najpóźniej do 31 stycznia każdego roku o liczbie przewoźników posiadających licencję wspólnotową w dniu 31 grudnia poprzedniego roku oraz o liczbie kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem odpowiadających liczbie pojazdów w eksploatacji na ten dzień.

Artykuł 30

Zmiana w rozporządzeniu (WE) nr 561/2006

8 rozporządzenia (WE) nr 561/2006 wprowadza się ustęp w brzmieniu:

„6 bis. ‘W drodze odstępstwa od ust. 6 i zgodnie z wymienionymi niżej warunkami kierowca zatrudniony w międzynarodowych okazjonalnych usługach transportowych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych () może odroczyć cotygodniowy okres wypoczynku o najwyżej 12 kolejnych okresów 24-godzinnych po poprzednim regularnym cotygodniowym okresie odpoczynku, pod warunkiem że:*

— *międzynarodowa okazjonalna usługa transportowa obejmuje co najmniej 24 godziny w państwie członkowskim lub państwie trzecim innym niż państwo, w którym rozpoczęto wykonywanie usługi, oraz*

— *cotygodniowy okres odpoczynku po skorzystaniu z odstępstwa jest zawsze równy co najmniej regularnemu cotygodniowemu okresowi odpoczynku trwającemu 45 godzin; wyrównawczy okres odpoczynku trwający 24 godziny jest wykorzystywany zbiorczo przed końcem trzeciego tygodnia następującego po skorzystaniu z odstępstwa; warunki dotyczące korzystania z tego wyrównawczego okresu odpoczynku powinny zostać odpowiednio określone na szczeblu krajowym przez właściwe zainteresowane podmioty, oraz*

(*) 12 miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

- jeżeli prowadzenie pojazdu trwa przez cały okres od godziny 22.00 do godziny 6.00, pojazd prowadzi załoga dwuosobowa lub też okres prowadzenia pojazdu wspomniany w art. 7 jest ograniczony do trzech godzin, oraz
- od dnia 1 stycznia 2014 r. korzystanie z tego odstępstwa jest możliwe jedynie w przypadku pojazdów wyposażonych zgodnie z wymogami załącznika IB do rozporządzenia (EWG) nr 3821/85.

(*) Dz.U L ...”

Rozdział VIII

Przepisy końcowe

Artykuł 31

Uchylenia

Rozporządzenia (EWG) nr 684/92 i (WE) nr 12/98 tracą moc.

Odesłania do uchylonych rozporządzeń należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 32

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Rozporządzenie stosuje się od dnia **1 stycznia 2009 r.**

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

ZAŁĄCZNIK I

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA

(a)

(Papier syntetyczny w kolorze jasnoniebieskim, o formacie DIN A4, 150g/m² lub więcej)
 (Pierwsza strona licencji)
 (Tekst w języku urzędowym państwa członkowskiego wydającego licencję)

CHARAKTERYSTYCZNY SYMBOL
 PAŃSTWA CZŁONKOWSKIEGO ⁽¹⁾
 WYDAJĄCEGO LICENCJĘ

NAZWA WŁAŚCIWEGO ORGANU LUB
 PODMIOTU

LICENCJA Nr

POŚWIADCZONA ZA ZGODNOŚĆ Z ORYGINAŁEM KOPIA

Dotycząca międzynarodowego zarobkowego przewozu osób autokarem i autobusem **oraz przewozów kabotażowych**

Posiadacz niniejszej licencji ⁽²⁾

.....

.....

upoważniony jest do wykonywania międzynarodowego zarobkowego drogowego przewozu osób na terytorium Wspólnoty zgodnie z warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr .../ ... Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych] ⁽³⁾ oraz z ogólnymi przepisami niniejszej licencji.

Uwagi:

.....

Niniejsza licencja jest ważna oddo

Wystawiono w, w dniu ⁽⁴⁾

⁽¹⁾ Znakami odróżniającymi państw członkowskich są: (B) Belgia, || (BG) Bułgaria, || (CZ) Republika Czeska, (DK) Dania, (D) Niemcy, || (EST) Estonia, (IRL) Irlandia, (GR) Grecja, (E) Hiszpania, (F) Francja, (I) Włochy, || (CY) Cypr, (LV) Łotwa, (LT) Litwa, (L) Luksemburg, || (H) Węgry, (MT) Malta, (NL) Niderlandy, (A) Austria, || (PL) Polska, (P) Portugalia, || (RO) Rumunia, || (SLO) Słowenia, (SK) Słowacja, (FIN) Finlandia, (S) Szwecja, (UK) Zjednoczone Królestwo.

⁽²⁾ Pełne nazwisko lub nazwa i pełen adres przewoźnika.

⁽³⁾ Dz.U. L

⁽⁴⁾ Podpis i pieczęć właściwego organu lub podmiotu wydającego licencję.

Przepisy ogólne

1. Niniejsza licencja została wydana na mocy rozporządzenia (WE) nr [...] [...] Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych].

2. Niniejsza licencja została wydana przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym prowadzona jest działalność przez przewoźnika zarobkowego, który:

- jest upoważniony w państwie członkowskim, w którym prowadzi działalność, do wykonywania przewozu na zasadzie usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych lub usług okazjonalnych autokarem i autobusem,
- spełnia warunki określone zgodnie z przepisami Wspólnoty dotyczącymi dopuszczenia do zawodu przewoźnika osób w transporcie krajowym i międzynarodowym,
- spełnia wymogi prawne dotyczące standardów obowiązujących kierowców oraz pojazdy.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

3. Niniejsza licencja umożliwia międzynarodowy zarobkowy przewóz osób autokarem i autobusem na wszystkich połączeniach transportowych dla podróży przeprowadzanych na terytorium Wspólnoty:

- a) gdzie miejsce odjazdu oraz miejsce docelowe znajduje się w dwóch różnych państwach członkowskich, z tranzytem lub bez tranzytu przez jedno lub więcej państw członkowskich lub krajów trzecich,
- b) z państwa członkowskiego do kraju trzeciego i odwrotnie, z tranzytem lub bez tranzytu przez jedno lub więcej Państw członkowskich lub krajów trzecich,
- c) pomiędzy krajami trzecimi z tranzytem poprzez terytorium jednego lub więcej państw członkowskich,

oraz pustych przejazdów w związku z transportem na warunkach określonych w rozporządzeniu (WE) nr [...] w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych].

W przypadku przewozu z państwa członkowskiego do kraju trzeciego i odwrotnie, rozporządzenie (WE) nr [...] w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych] stosuje się do części podróży na terytorium tranzytowych państw członkowskich. Rozporządzenia nie stosuje się do tej części podróży na terytorium państwa członkowskiego, na którym zabrano lub na które dowieziono pasażerów, jeśli niezbędna umowa pomiędzy Wspólnotą i krajem trzecim, którego to dotyczy nie została zawarta.

4. Niniejsza licencja jest osobista i nie może być udostępniona osobom trzecim.

5. Niniejsza licencja może być cofnięta przez właściwe organy państwa członkowskiego, które ją wydało, w szczególności, jeśli przewoźnik:

- a) nie spełnia już warunków określonych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr [...] w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych],
- b) przedstawił niedokładne informacje odnośnie do danych wymaganych do wydania lub odnowienia licencji,
- c) dopuścił się poważnego naruszenia ■ wspólnotowych przepisów w zakresie transportu drogowego **w jednym lub w kilku** państwach członkowskich, w szczególności przepisów stosujących się do pojazdów, czasu prowadzenia oraz odpoczynku dla kierowców, oraz w przypadku świadczenia usług równoległych bądź tymczasowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 akapit czwarty rozporządzenia (WE) nr .../2008 [niniejsze rozporządzenie]. Właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przewoźnik, który dokonał naruszenia, prowadzi działalność, mogą między innymi cofnąć licencję wspólnotową lub tymczasowo bądź na stałe cofnąć poświadczoną za zgodność z oryginałem kopie licencji wspólnotowej.

Takie kary są ustalane odpowiednio do wagi naruszenia dokonanego przez posiadacza licencji wspólnotowej oraz do całkowitej liczby posiadanych kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem w związku z jego międzynarodowymi usługami transportowymi.

6. Oryginał licencji musi być przechowywany przez przewoźnika. Kopia licencji poświadczona za zgodność z oryginałem musi znajdować się w pojeździe podczas wykonywania międzynarodowego transportu.

7. Niniejsza licencja musi być okazana na żądanie wszelkich funkcjonariuszy służb kontrolnych.

8. Posiadacz licencji musi na terytorium każdego z państw członkowskich stosować się do obowiązujących w tym państwie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, w szczególności do tych odnoszących się do transportu i ruchu drogowego.

9. „Usługi regularne” oznacza usługi, polegające na przewozie osób w określonych odstępach czasu i określonymi trasami, przy założeniu, że pasażerowie są zabierani na ustalonych z góry określonych przystankach i które są otwarte dla wszystkich, bez względu, tam gdzie stosowne, na obowiązek rezerwacji.

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Na regularny charakter usługi nie mają wpływu żadne zmiany warunków świadczenia usług.

Usługi regularne wymagają zezwolenia.

„Specjalne usługi regularne” oznacza usługi regularne zapewniające przewóz określonych kategorii pasażerów, z wyłączeniem innych pasażerów, w określonej częstotliwości i trasach, pasażerowie mogą być zbierani i wysadzani na wcześniej ustalonych przystankach.

Specjalne usługi regularne obejmują:

- a) przewóz pracowników pomiędzy miejscem pracy a miejscem zamieszkania;
- b) przewóz uczniów i studentów do i z placówek kształcenia;

Fakt zróżnicowania specjalnych usług zależnie od potrzeb użytkowników nie wpływa na ich klasyfikację jako usług regularnych.

Specjalne usługi regularne nie wymagają zezwolenia pod warunkiem, że są objęte umową zawartą pomiędzy organizatorem a przewoźnikiem.

Organizacja równoległych lub tymczasowych usług, obejmujących taką samą klientelę jak istniejące usługi regularne, wymaga zezwolenia.

„Usługi okazjonalne” oznacza usługi, które nie są objęte definicją usług regularnych, w tym specjalnych usług regularnych, oraz które w szczególności charakteryzują się faktem przewożenia grup zebranych z inicjatywy zleceniodawcy lub samego przewoźnika. Organizacja usług równoległych lub tymczasowych porównywalnych z istniejącymi usługami regularnymi oraz obejmujących taką samą klientelę jak te ostatnie wymaga zezwolenia zgodnie z procedurą ustanowioną w rozdziale III rozporządzenia (WE) nr [...] w sprawie [wspólnych zasad dostępu do rynku dla usług autokarowych i autobusowych]. Usługi te nie tracą charakteru usług okazjonalnych ze względu na to, że świadczone są z pewną częstotliwością.

Usługi okazjonalne nie wymagają zezwolenia.

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (EWG) nr 684/92	Rozporządzenie (WE) nr 12/98	Niniejsze rozporządzenie
Art. 1 ust. 1		Art. 1 ust. 1 zmieniony
-		Art. 1 ust. 4 nowy
Art. 2 pkt 1.1.		Art. 2 lit. a), art. 5 ust. 1
Art. 2 pkt 1.2.		Art. 2 lit. b), art. 5 ust. 2
Art. 2 pkt 1.3.		Art. 5 ust. 3
Art. 2 pkt 3.1.		Art. 2 lit. c), art. 5 ust. 3
Art. 2 pkt 3.3.		Art. 5 ust. 3
Art. 2 pkt 3.4.		Art. 5 ust. 3
Art. 2 pkt 4.		Art. 2 lit. d), art. 5 ust. 5
-		Art. 2 lit. e), f), g) nowy
Art. 3		Art. 3 zmieniony, art. 29

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Rozporządzenie (EWG) nr 684/92	Rozporządzenie (WE) nr 12/98	Niniejsze rozporządzenie
Art. 3a		Art. 4
Art. 4		Art. 5 zmieniony
Art. 5		Art. 6
Art. 6		Art. 7
Art. 7		Art. 8 zmieniony
Art. 8		Art. 9
Art. 9		Art. 10 zmieniony
Art. 10		Art. 11
Art. 11		Art. 12
Art. 12		Art. 13
Art. 13		Art. 5 ust. 5 zmieniony
	Art. 1	Art. 14 zmieniony
	Art. 2	Art. 2, art. 5
	Art. 3	Art. 15
	Art. 4 ust. 1	Art. 16 ust. 1 zmieniony
	Art. 4 ust. 2	Art. 16 ust. 2
	Art. 4 ust. 3	Art. 16 ust. 3
	Art. 4 ust. 4	Art. 16 ust. 4
	Art. 4 ust. 5	-
	Art. 5	Art. 4 ust. 3
	Art. 6	Art. 17
	Art. 7	Art. 29 ust. 3 zmieniony
	Art. 8	Art. 27 zmieniony
	Art. 9	-
	Art. 10	Art. 27 zmieniony
-	-	Art. 18
Art. 14		Art. 19, zmieniony
Art. 15		Art. 12, Art 20
	Art. 11 ust. 1	Art. 21 zmieniony
Art. 16 ust. 1		Art. 22 ust. 1
Art. 16 ust. 2		Art. 22 ust. 2

Czwartek, 5 czerwca 2008 r.

Rozporządzenie (EWG) nr 684/92	Rozporządzenie (WE) nr 12/98	Niniejsze rozporządzenie
Art. 16 ust. 3		Art. 23 ust. 1 zmieniony
Art. 16 ust. 4		Art. 23 ust. 2 zmieniony
Art. 16 ust. 5		Art. 25
		Art. 24 ust. 1 nowy
	Art. 11 ust. 2	Art. 24 ust. 2
	Art. 11 ust. 3	Art. 24 ust. 2
	Art. 11 ust. 4	-
	Art. 12	Art. 22, art. 23
	Art. 13	-
Art. 16a		-
Art. 17		-
Art. 18		Art. 26
Art. 19	Art. 14	Art. 28
-	-	Art. 30
Art. 21		Art. 31
Art. 22	Art. 15	Art. 32
Załącznik I		Załącznik I
		Załącznik II nowy

Higiena środków spożywczych ***I

P6_TA(2008)0250

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie nr 11dotyczące zniesienia dyskryminacji w stawkach i warunkach transportu, w związku z wykonaniemart. 79 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, oraz rozporządzenie(WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie higieny środków spożywczych(COM(2007)0090 — C6-0211/2007 — 2007/0037B(COD))

(2009/C 285 E/20)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2007)0090),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 152 ust. 4 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0211/2007),